

DOKTER HELP, IK BEN GETIKT!
(Verrückte haben's auch nicht leicht)

Komedie in twee bedrijven

door

BERND SPEHLING

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DOKTER HELP, IK BEN GETIKT! - VERRÜCKTE HABEN'S AUCH NICHT LEICHT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **BERND SPEHLING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2002 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Jonas Nieuwenhof - het werken beu en trachtend, door zich voor te doen als gestoord, het predicaat arbeidsongeschikt te verwerven

Chantal - zijn, naar later zal blijken, sceptische echtgenote; ze kent haar kleine patser immers van haver tot gort

Anton - Jonas' boezemvriend en rechterhand, die door zijn maat volledig wordt uitgebuit

Dokter Heilbos - hoofd van de kliniek, waarin Jonas uiteindelijk wordt opgenomen, en niet zo verzot op fondspatiënten

Mevrouw Kant - de aan de kliniek verbonden psychologe en, zoals wel eens vaker voorkomend, ook lichtelijk beschadigd

Zuster Bibi - goedogende verpleegster en beslist niet afkerig van een avontuurtje

Bridget Grijphorst - masseuse, die niet moeilijk doet over de aard van de massage en ook niet over wie wie masseert

Randy Schriks - twintigjarig manusje van alles, hypermodern in de kleren, die echter geen indicatie zijn voor zijn intelligentie

Mehmet Ozgöl - Turkse lijdensgenoot van Jonas, altijd opgesmukt met gouden sieraden; hij goed handelaar zijn en hebben acht dochters

Sara Sintel - depressieve medepatiënte, zo rond de veertig en best nog wel attractief

Verder nog twee ziekenbroeders zonder tekst; ze kunnen heel gemakkelijk gespeeld worden als dubbelrol, door Anton en Randy; neemt men voor dit optreden twee extra mensen, dan is het mooi meegenomen, als dit potige en nogal ruige figuren in het wit zijn.

DECOR:

Het stuk speelt in een ruimte, die voor diverse doeleinden gebruikt wordt, er hoeven geen tussentijdse veranderingen aangebracht te worden en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal.

In de korte kant links voren een deur naar de behandelkamers, links achter een open doorgang naar de receptie. In de korte kant rechts voren een deur naar de vertrekken van de vrouwelijke patiënten, rechts achter een deur naar die van de mannelijke patiënten. Tegen de achterwand rechts is een massagehoek gesitueerd. Daarin staat een massagetafel of -bed, met tegen de wand enkele afbeeldingen van het menselijk lichaam, zoals te doen gebruikelijk. Deze ruimte is rondom afgesloten met een gordijn, dat open en dicht geschoven kan worden. Overwegend links achter op het toneel, schuin, een bureau met erachter een stoel. Op het bureau wat dossiers, 'n pennenbakje, etc., alsook een telefoon. In de ruimte staan 'n stuk of vier vijf in elkaar of op elkaar geschoven plastic stoelen. Aan de muren hangen allerlei posters, zoals van de hartstichting, antirookreclame, gezond bewegen enz. Al naar de mogelijkheden ter plekke, kan ook nog ergens 'n hometrainer staan en/of 'n skelet, ligt er hier of daar 'n gymnastiekbal en noem maar op. 'n Raam is niet per se noodzakelijk, maar wenst de decorbouwer er om decoratieve redenen tóch gebruik van te maken, dan moet het wel uitzicht geven op een mooi en rustgevend landschap.

EERSTE BEDRIJF

Als het toneel zichtbaar wordt, is het gordijn rond de massagebank gesloten en hoort men de dialoog vanachter het gordijn.

Bridget: Goeiegenade zeg!

Mehmet: Doe maar, het wel lukken!

Bridget: Jeetje, dat zou ik nooit gedacht hebben!

Mehmet: (*schreeuwt*) Aaah!

Bridget: Gaat 't nog?

Mehmet: Ja, verder!

Bridget: (*moeizaam*) Is 't zo goed?

Mehmet: (*schreeuwt*) Aaah!

Bridget: Lieve hemel, vandaag is ie bijzonder hard!

Mehmet: Dat komen, omdat Mehmet allang niet meer hier was. Bridget: Denkt u?

Mehmet: (*schreeuwt*) Aaah, ik geloof, hij nu klem zitten!

Bridget: Ach wat, dat is maar inbeelding.

Mehmet: Zeker weten?

Bridget: Nou ja, wat is tegenwoordig zeker?

Mehmet: Zoveel pijn het Mehmet alleen maar gedaan heeft bij eerste keer.

Bridget: En, hoelang is dat geleden?

Mehmet: Mehmet denkt twee weken.

Bridget: Nou, dan begint het toch al op te schieten.

Mehmet: (*schreeuwt*) Auwaaah, dat niet gaan!

Bridget: Het moet! Gisteren ging het ook!

Mehmet: Ik denken, in Nederland actieve euthanasie is verboden?

Bridget: En ik ben er altijd vanuit gegaan, dat jullie Zuidlanders niet zo kleinzerig zouden zijn.

Mehmet: Kleinzerig? Ik gemeend, ik ben hier in kuuroord en niet in heilige oorlog! (*Bridget trekt het gordijn open en men ziet Mehmet op z'n buik op 'n massagebank liggen; Bridget, helemaal in het wit, is bezig haar mouwen weer naar beneden te rollen*)

Bridget: Zo, voor vandaag zit 't er weer op. Uw verdachte rugspier lijkt nu alweer iets minder hard, maar we moeten er wel aan blijven werken.

Mehmet: (*komt van de bank af en trekt z'n hemd aan*) O nee!

Bridget: Zulke massages hebt u zeker nog nooit eerder gehad, nietwaar?

Mehmet: Jawel, thuis bij mij.

Bridget: Hoe bedoelt u? (*trekt het gordijn dicht*)

Mehmet: Mijn vader heeft broer, is oom van Mehmet. En die kennen vriend met zeven zussen, waarvan één het geleerd. Zij werken vroeger in bakkerij en altijd kneden deeg.

Bridget: *(enigszins verward, kijkt op horloge)* Zo, meneer Ozgül, en nu moet u naar de gesprekstherapie.

Mehmet: O nee, niet alweer!

Bridget: Meneer Ozgül, u bent hier dus nu al, zoals u net zelf zei, twee weken, en daarom zou u nu zo langzamerhand toch ook wel aan de gang van zaken in deze kliniek gewend moeten zijn geraakt.

Mehmet: Maar aan psychologe ik nooit wennen. De laatste maal ik bij mevrouw Kant hebben gekeken naar videofilm met allemaal groene bomen.

Bridget: Aha, interessant. En toen moest u natuurlijk uw gewaarwordingen bij het zien van die beelden onder woorden brengen, nietwaar?

Mehmet: Nee. Psychologe heeft gevraagd: Mehmet, wat zijn voor jou de parallellen tussen deze videofilm en je vrouw?

Bridget: Aha, kijk eens aan. En wat hebt u geantwoord?

Mehmet: Ik zeggen, het verschil is, dat ik ook na vijf jaren nog graag naar video kijk.

Bridget: *(hem meenemend en samen af in links voren)* Kom nu maar mee. U mag mevrouw Kant niet laten wachten.

Jonas: *(op van links achter, kijkt rond, is zichtbaar enthousiast)* Prachtig! *(roept achter zich)* Anton... kom nou! *(in zichzelf, naar deur rechts achter)* Precies zo heb ik 't me ook voorgesteld! *(nieuwsgierig in deur kijkend en daarna af; dan komt Anton van links achter op, overbelast met reisbagage)*

Anton: Waar ben je dan nu alweer? Ik zou wel eens willen weten, waarom ik jouw bagage moet dragen! *(gaat midden op het toneel op 'n koffer zitten, roept)* Jonas? Verdraaid Kerel, wat moet dat nou? Eerst laat je me dikke drie uur hier naartoe rijden en dan mag ik uit dank ook nog voor pakezel spelen! Als dat zo verder gaat, ben ik eerder rijp voor 'n kliniek dan jij! *(kijkt zoekend rond, staat op en gaat dan nieuwsgierig af in links voren)*

Jonas: *(op uit rechts achter)* Zeg, moet je nagaan, hier kan men zelfs tafeltennis... *(ziet alleen de bagage)* Anton, wat moet die onzin? *(af via links achter)* Met jou op reis gaan is echt geen pretje hoor.

Anton: *(terug uit links voren)* Allemaal behandelkamers en die toestellen zien er niets gezellig uit. Bovendien ruiken ze ook nog naar zweet. *(roept)* Joonas! *(kijkt opnieuw om zich heen, dan af in rechts voren, waarna men onmiddellijk vrouwenstemmen hoort)*

Stemmen: Hé zeg, wat moet dat? Eruit hier! Dat is toch ongehoord! Als

je per se vrouwen wilt zien, kijk dan verdorie op internet, zoals anderen ook!

Anton: *(komt rugwaarts en struikelend uit rechts voren, zonder z'n jasje, valt zó, dat de deur weer dichtvalt, zit dan gewoon op de grond, hulpeloos)* Neem me niet kwalijk, lady's. Ik kon toch niet weten, dat dit de damesafdeling is. *(de deur wordt geopend en z'n jasje vliegt naar buiten, en wel zó, dat het z'n hoofd bedekt; hij blijft zo zitten)*

Jonas: *(weer op van links achter)* Anton? *(ziet 'm zitten, grist het jasje van z'n hoofd)* Verdorie, Anton, wordt toch eindelijk eens volwassen man. Heb je dan werkelijk niets anders dan onzin in je hoofd?

Anton: *(opstaand, op deur doelend)* Dat is de damesafdeling.

Jonas: *(verheugd)* Denk je?

Anton: Nee, ik "weet" 't!

Jonas: Hoe ben je daar dan achter gekomen?

Anton: Ik was er binnen.

Jonas: *(verwonderd)* Nee!

Anton: Als ik 't je toch zeg!

Jonas: Jij? Nooit!

Anton: Ik zweer 't je! Hoe zou ik 't anders kunnen weten? *(Jonas staart gebiologeerd naar de deur, terwijl Anton achter hem staat, ophitsend)*
Ga toch zelf eens kijken man!

Jonas: Denk je echt?

Anton: Je vrouw zit driehonderd kilometer hier vandaan. En een enkele blik op dat snoepgoed kan toch geen kwaad zeker?

Jonas: Heb je gelijk in. Ga je mee?

Anton: *(geschrokken)* Nee!!! *(weer gewoon)* Nee... *(overlegend)*
iemand zal toch op de bagage moeten letten.

Jonas: Ja, dat is waar. *(gaat met 'n hand door z'n haar, trekt z'n stropdas recht en gaat dan met bravoure af in rechts; Anton staat zich, in de verwachting, dat Jonas er zo uitgegooid zal worden, te verkneukelen; dan komt er ongeloof op z'n gezicht, hij begrijpt 't niet; Jonas komt terug, er zit lippenstift op z'n wang, z'n haar is in de war en z'n stropdas hangt uit het lood)*

Anton: *(gespannen)* En?

Jonas: *(nonchalant)* Och, jongen, je kent mijn reputatie bij de vrouwtjes toch. En wie weet, hoe lang die daar al niet van huis zijn. *(haalt briefje uit z'n broekzak)* Zo, en nu moet ik eerst eens kijken waar ik zijn moet. De juffrouw bij de ontvangst heeft gezegd, dat ik me bij het hoofd van de kliniek moet melden, *(leest)* Een zekere dokter Heilbos.

Anton: *(bezorgd)* Jonas, besef je ook wel wat je doet? Dit zou immers als gewoon ordinair bedrog uitgelegd kunnen worden.

Jonas: *(geschrokken)* Niet zo hard man! Stel, dat 't iemand hoort! Maar

luister, mijn besluit staat vast. Deze kliniek is voor mij de sleutel tot een onbekommerd verder leven op deze aarde, zonder werken. Van de stress op het bedrijf heb ik mijn buik meer dan vol.

Anton: Maar alleen, omdat je niet vanwege psychische problemen werd afgekeurd, wil dat nog niet zeggen, dat het jou ook zal lukken.

Jonas: Ha, dan wacht maar eens af. Vanaf vandaag heb ik namelijk ook psychische problemen. Zoiets is namelijk moeilijk te controleren. En als ik hier vandaan ga, krijg ik 'n leventje als 'n God in Frankrijk. Iedere dag vissen en 's morgens, als mijn vrouw naar d'r werk is en mijn collega's al opgejaagd worden door de chef, draai ik me nog eens lekker in m'n bedje om.

Anton: En wat doe je in de winter?

Jonas: Ik laat me wel iets invallen, reken maar.

Anton: Ik kan er niets aan doen, maar ik heb er 'n zwaar hoofd in.

Jonas: Onzin! Ik ben er nu achtenveertig en heb besloten, dat ik lang genoeg gewerkt heb. En wie kan me garanderen, dat ik straks nog m'n pensioen krijg?

Anton: De minister heeft gezegd, dat de pensioenen veilig zijn.

Jonas: Dat heeft de kapitein van de Titanic ook over z'n schip beweerd. Nee nee jongen, ik ga hier niet vandaan, zonder bewijs op zak, dat ik absoluut arbeidsongeschikt ben. En dat lukt! Op het werk denken ze immers sowieso al, dat ik met molentjes loop.

Anton: (*weifelend*) Ik weet niet. Je huisarts heb je ook wijsgemaakt, dat je gebukt gaat onder slapeloosheid. En wat is eruit geworden? Viagra heeft hij je voorgeschreven. Niet, omdat het helpt tegen je slapeloosheid, maar het wakker blijven iets aangenamer maakt.

Jonas: Ach wat. Die sukkel had toch geen idee.

Anton: Bovendien lijkt het me onwaarschijnlijk, dat Chantal je op een gegeven moment niet zal doorhebben.

Jonas: Laat "die" erbuiten, ja! Laat alsjeblieft mijn vrouw uit 't spel! Vóór alles ga ik ze hier eerst bewijzen, dat ik knettergek ben en de rest doet er voorlopig niet toe. Kom, breng jij nu eerst eens (*doelt op de bagage*) de spullen naar mijn kamer. Ik ben zonet al wezen kijken. (*doelt op deur rechts achter*) Aan het einde van de gang daar, nummer 108. De sleutel steekt op de deur.

Anton: (*al met de bagage bezig en ermee af, mopperend*) Had jezelf toch ook alvast wat kunnen meenemen. (*Heilbos, in witte doktersjas, en Bibi, in verpleegsterskleding, op uit links voren, hij met 'n map, waarin hij met 'n koortsthermometer aantekeningen maakt*)

Bibi: Dokter Heilbos!

Heilbos: (*nadenkend, in de verte*) Nu even niet. (*kriebelt dan verder*)

Bibi: Maar dokter, u schrijft...

Heilbos: Zuster Bibi, alstublieft! Ik weet zelf ook wel, dat ik schrijf!
(kriebelt verder)

Bibi: Maar dokter, u doet 't met een koortsthermometer!

Heilbos: (de thermometer bekijkend) Och nee, hoe kan dat nou? Moet u eens op de kamers kijken bij welke patiënt ik m'n ballpoint in 't achterste heb gestoken.

Bibi: Zeker, dokter.

Jonas: (probeert zich kenbaar te maken, maar beiden doen net alsof hij er niet is) Eh, neemt u mij niet kwalijk, (kucht eens) Nieuwenhof is de naam, Jonas Nieuwenhof en ik zou me bij u...

Heilbos: (tot Bibi) En, nog verdere bijzonderheden vandaag?

Bibi: Meneer Greveling uit 113 heeft last van diarree en laat vragen, of hij ermee in bad kan.

Heilbos: Welja. Als hij denkt, dat de toiletpot daarvoor te klein is.

Jonas: (probeert het nog eens) Neemt u mij niet kwalijk...

Bibi: De patiënt uit kamer 74 klaagt erover, dat hij niet kan beslissen tussen opereren of doodgaan.

Heilbos: Hmm. Met 'n beetje geluk kan hij beide ineens krijgen.

Jonas: Ik wil natuurlijk niet storen, maar ik zou me bij u...

Bibi: De patiënt uit kamer 186 heeft van u 'n medicament gekregen, dat hem meer kracht moet geven.

Heilbos: Nou, dat is toch zeker fantastisch!

Bibi: Dat wel, maar hij kan de fles niet open krijgen.

Heilbos: Maar zuster, dan helpt u 'm er toch zeker mee.

Bibi: Mij is 't ook niet gelukt.

Jonas: (lichtelijk kwaad) Ik zou u nu toch echt wel even willen spreken, dokter.

Heilbos: Nou ja, geen belangrijke dingen dus. Maar kom, laten we nu eerst eens even de visites doornemen. (bespreken die smiespelend aan de hand van de inhoud van de map)

Jonas: (kwaad, stimuleert nu 'n hartaanval) O, mijn hart! Ik geloof, dat er dringend 'n dokter moet komen! (kijkt schuin in hun richting, maar geen reactie) Oooh, ik krijg het opeens zo koud, oooh! (hij laat zich half op de grond vallen, blijft 'n moment roerloos, loert schuin in hun richting en staat dan van lieverlede maar weer op)

Heilbos: Goed. Dan zou ik willen voorstellen om maar bij de vrouwenafdeling te beginnen.

Bibi: (samen naar rechts voren) Zoals u wilt, dokter.

Jonas: (laaiend, schreeuwt als ze al haast af zijn) Om de verdomme! Ik ben privé verzekerd en heb er toch zeker recht op om gehoord te worden! (Heilbos en Bibi keren onmiddellijk op hun schreden terug)

Heilbos: (overdreven vriendelijk) Hallo zeg. Neemt u mij niet kwalijk! Ik

had u niet meteen gezien. Hoe was de naam ook alweer?

Jonas: Jonas Nieuwenhof en ik wilde...

Heilbos: *(neemt hem mee naar het bureau, terwijl Bibi afgaat in links voren)* Zooo, nu zullen we uw kwestie eens grondig onder de loep nemen, m'n beste meneer Nieuwenhof. Had u 'n prettige reis hier naartoe?

Jonas: Weet u, ik voel me de laatste tijd niet meer zo best en daarom heb ik me door een vriend hier naartoe laten rijden.

Heilbos: Aha. *(vindt het op z'n bureau)* En kijk kijk, hier is ook al uw dossier. Uw komst werd immers al aangekondigd. Ik moet het alleen nog op enkele relevante punten aanvullen, als u mij toestaat. *(gebruikt 'n ballpoint die in het pennenbakje ligt)*

Jonas: Alstublieft, vult u maar aan.

Heilbos: Aan het bericht van uw huisarts ontleen ik, dat u zich niet meer in staat voelt uw beroep uit te oefenen en daarom stelt hij vervroegd pensioen voor.

Jonas: *(verheugd)* Precies! Vervroegd pensioen! *(nu lijdend)* Het is mij inderdaad niet meer mogelijk mijn beroep uit te oefenen.

Heilbos: Aha. En kunt u dat iets nader toelichten? Maar alstublieft, neemt u toch eerst 'n stoel.

Jonas: *(pakt 'n stoel van de stapel, gaat daarmee achter het bureau pal naast de dokter zitten, amicaal, met de ellebogen op z'n knieën, ondertussen)* Kijk, dokter, dat zal ik u eens precies uitleggen. Het zit zo. Ik word, eerlijk gezegd...

Heilbos: *(onderbrekend, eerst kuchend en op de andere kant van 't bureau doelend)* Eh, graag aan de overkant alstublieft.

Jonas: *(verwonderd, opstaand)* Aan de overkant? Nou ja, als u wilt. *(gaat met de stoel naar rechts, draait zich, al over de helft van 't toneel nog even om)* Moeten we wel hard schreeuwen, dokter.

Heilbos: *(wijst weer op de voorkant van 't bureau)* Ik bedoelde meer hier.

Jonas: *(gaat nu voor het bureau zitten)* Ach zo, ik dacht ook al. Maar kijk, dokter, ik word, eerlijk gezegd, al ziek van alleen maar naar m'n werk te kijken. Uitsluitend akten en dat soort spul, weet u wel. Ronduit verschrikkelijk. En 's nachts droom ik, dat ik op skivakantie ben. Maar de bergen, waarvan ik omlaag kom suizen, bestaan niet uit sneeuw, maar uit mappen, ordners en akten. Ik had trouwens ook al eens 'n zenuwzinking.

Heilbos: Ah ja. *(in het dossier kijkend)* Ik zie, u hebt uw meerdere ook al eens beschilderd, toen hij tijdens de middagpauze 'n dutje deed.

Jonas: Nee nee, dat is een veel te groot woord. Het was maar 'n klein bloemetje op z'n voorhoofd.

Heilbos: Had u daar 'n speciale reden toe?

Jonas: Niet dat ik weet. Misschien kwam 't wel, omdat hij Bloemers heet.

Heilbos: (*kijkt weer in het dossier*) U bent afdelingshoofd bij 'n verzendhuis, lees ik hier.

Jonas: Dat was ik.

Heilbos: En?

Jonas: Men heeft mij overgeplaatst naar de postafdeling en daar moest ik de ontvangstdatum op de inkomende post stempelen.

Heilbos: En wat hebt u daar nog verder gedaan?

Jonas: Niets. Alleen maar gestempeld. De collega's waren van mening, dat het zo het beste was.

Heilbos: Wil dat zeggen, dat u er dagelijks acht uren mee bezig was, de ontvangstdatum op de post te stempelen?

Jonas: Precies.

Heilbos: Werd dat dan niet 'n beetje eentonig op de lange duur?

Jonas: Och, dat viel nogal mee. Weet u, het was immers elke dag 'n andere datum.

Heilbos: Nou ja, ik zal u in elk geval in handen moeten geven van onze psychologe. Zij zal de vraag moeten beantwoorden, of er voor u een heilzame therapie mogelijk is, of dat u het actieve beroepsleven vaarwel moet zeggen.

Jonas: (*verheugd*) Ja ja! (*terneergeslagen*) Ik mag er niet aan denken.

Heilbos: Werkt uw vrouw soms ook?

Jonas: Ja.

Heilbos: Zou u dan misschien het huishouden willen doen? Kunt u soms koken?

Jonas: Zo af en toe wel eens... van woede.

Heilbos: Goed, dan zal onze psychologe, mevrouw Kant, zich met u gaan bezighouden. Bent u al op uw kamer geweest?

Jonas: Ikzelf was er nog niet. Maar mijn vriend is er al met mijn bagage naartoe. Maar eh, wat ik u nog vragen wil: denkt u, dat zoiets nog te genezen is? Of anders gezegd, hoe groot is de kans dat ik kan, eh, "moet" ophouden met werken?

Heilbos: Dat kan ik zo nog niet zeggen. Eerst moet u grondig onderzocht worden. En daarna kunnen we proberen uw gevoel van welbehagen te stimuleren.

Jonas: Ja ja, dat zal wel.

Heilbos: U moet in elk geval positief blijven denken, dat is belangrijk. Neemt u mij: ik voel me hier echt happy. Ik houd van m'n beroep en verheug me over elke cheque, eh, patiënt, patiënt wilde ik zeggen. En ik moet er iedere dag mee rekenen, (*doelt op deur links voren*)

dat die deur daar opengaat en er een nieuwe catastrofe mijn leven komt binnenwandelen. (*Mehmet op dat moment op uit links voren, zelig; Heilbos, met ogen ten hemel*) Maar we hebben natuurlijk ook nog oude catastrofes.

Mehmet: (*klaaglijk*) Mehmet niet meer weten wat tegen mevrouw Kant zeggen.

Heilbos: Hoezo, meneer Özgül, wat is er dan nu alweer?

Mehmet: Altijd ik moeten praten met psychomevrouw over problemen die ik niet hebben. Nederlanders zijn heel rare volk.

Heilbos: Hoe hebt u dan voorheen uw intermenselijke problemen opgelost?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto